

ΤΑ ΡΩΜΑΝΤΖΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

[Η ιστορία του πιο παθητικού, του πιο τρυφερού και ουγκινητικού έρωτος του μεγάλου Βιεννέζου μουσικού]

I

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΕΝΕΧΥΡΟΔΑΝΕΙΣΤΟΥ

‘Η μπόρα του Μεγάλου Ναπολέοντος έπέρασε πειά. Είν’ ένας κακός εφιάλτης, που ανήκει στο παρελθόν... ‘Η Ευρώπη ανανέει... ‘Η Γερμανικές χώρες που σφάδαζαν επί τόσα χρόνια, περισσότερο από κάθε άλλο κράτος, κάτω απ’ το πέλμα του κατακτητού, ξεγινάνε μέσα σε λίγο καιρό τὰ ξετή των δοκιμασιών, της ύποταξης, των εξευτελισμών, κι’ αρχίζουν μια καινούργια ζωή, μιά ζωή ποιητική, ρωμαντική, τρελλή...

Αυτό άλλωστε όπαιτεί κι’ η εποχή. Είνε μια εποχή μεγάλης ανθήσεως της τέχνης. ‘Ο Γκάιτε ζή, περιβαλλόμενος από μια βιεθνή δόξα, στη Βειμάρη. ‘Η ανάμνησις του Σίλλερ είν’ ολοζώντανη ακόμα. ‘Ο Μπετόβεν, ο θεός της Μουσικής, ξεγινάει τις άπεραντες δυστυχίες του, δημιουργώντας αιώνια άριστουργήματα, οι Γερμανοί ρωμαντικοί ποιητή δημοσιεύουν τους πρώτους των στίχους, φέρνοντας μια καινούργια πνοή στην τέχνη...

Ώραία εποχή και συγχρόνως μεγάλη στιγμή για την ιστορία, όχι την αίματηρή ιστορία των πολέμων, των σφαγών και των κατακτήσεων, αλλά για τη λαμπρή ιστορία της ανθήσεως του πνεύματος, του μόνου πραγματικού πολιτισμού...

‘Η Βιέννη, ή ωραία, ή χαριτωμένη, ή τρελλή Βιέννη, είνε το κέντρο, ή πρωτεύουσα της μεγάλης Γερμανίας. Το Βερολίνο ούτε λογαριάζεται μπροστά της... Αυτή είνε ή μητέρα, που στους κόλπους της μαζεύονται όλες ή μεγαλοφυΐες της τέχνης και προπάντων της μουσικής. Κανένας καλλιτέχνης, δεν μπορεί να γνωρίσει τη φήμη, αν δεν τον άκούσει και δεν τον επιδοκιμάσει ή Βιέννη...

Μουσική, τραγούδι, χορός... Αυτό είνε το προγραμμα όχι μόνο της νεότητας, αλλά και αυτών των ηλικιωμένων ακόμα, που εναναθρίσκουν έτσι κάτι από τὰ νειάτα τους... ‘Ολα τὰ μέγαρά των πλουσιών, όλα τὰ εύπορα άστικά σπιτία, δίνουν μουσικές και φιλολογικές έσπερίδες. Τί τιμή μάλιστα για το σπίτι, αν στις έσπερίδες αυτές είνε κι’ ένας νέος ποιητής, ένας νέος μουσικός, μια έκκολαπτομένη μεγαλοφυΐα... Μά κι’ ο λαός, ο φτωχός λαός, δεν ύστερεί στην ανάγκη της μουσικής... ‘Η συνθέσεις, ή ελαφρότερες τουλάχιστον, σιγοτραγουδιούνται στους δρόμους από τις μοδιτρούλες κι’ είνε άδύνατο να κάνει κανείς καμμία δεκαριά θήματα σ’ ένα δρόμο, χωρίς ν’ άκούση στο πλάι του ένα τραγούδι του Γκάιτε, του Μύλλερ ή του Σίλλερ, μελοποιημένο απ’ τον Σούμπερτ...

‘Ο Φράντζ Σούμπερτ, να μια ακόμα μεγάλη μουσική δόξα της εποχής... Είνε νέος ακόμα, είκοσιέξη-είκοσιεφτά χρόνων, μά ή συνθέσεις του έρρισκονται στα στόματα όλων.

Αυτό όμως δεν έμποδίζει τον κόσμο ν’ άγνοη τ’ όνομά του. ‘Ενα ώραίο τραγούδι είν’ εύχάριστο, έρχεται μόνο του στο στόμα. μά ένα όνομα τί σημασία έχει;

Λίγοι φίλοι του μονάχα, νέοι κι’ αυτόι γνωρίζουν τον Σούμπερτ και πιστεύουν σή μεγαλοφυΐα του... Προσπαθούν μάλιστα με κάθε τρόπο να τον έπιβάλλουν... Διαδίδουν παντού τὰ έργα του, φροντίζουν να γίνεται γνωστό τ’ όνομά του...

Μά ή προσπάθειές τους αυτές άργούν να εοδωθούν κι’ ο Σούμπερτ στο μεταξύ ύποφέρει... Κατάρθως θέβαινα να διορίση δημοδιδάσκαλος σή κάποιο σχολείο, μά τού είνε άδύνατο ν’ άντεπεξέλθη στα έξοδά του με τον άσήμαντο μισθό που παίρνει. Είνε εξάλλου σπάταλος, όπως όλοι οι καλλιτέχναι, κι’ άγνοει την αξία του χρήματος... ‘Οσα έχει τὰ ξεδεύει χωρίς να συλλογίζεται ότι την άλλη μέρα δεν θά έχη να φάη...

Κι’ όταν έρχεται ή άλλη μέρα, ο Σούμπερτ καθισμένος στο άπλό του κρεβάτι, μέσα στο μέτριο δωμάτιό του, συλλογίζεται με ποιο τρόπο να έξοικονομήση χρήματα... Νά δανειστή;... Μά δεν ύπάρχει κανένας γνωστός του, στον οποίο να μη χρω-

στάη... Μικρά θέβαινα χρέη, μά πολλές φορές τὰ μικρά χρέη είνε χειρότερα, πιο θασανιστικά από τὰ μεγάλα... Καί δεν είνε μόνο αυτά. Είνε κι’ οι άλλοι, οι πιο ‘έπισημοι, οι πιο άδυσώπητοι πιστωτάι του: ο ράφτης του, ο παπουτσης του, που κάθε τόσο χτυπούν την πόρτα του και που τον άπειλούν ότι θά καταφύγουν στα δικαστήρια... Μόνο ή σπιτονοικοκυρά του είνε πιο μαλακή απ’ όλους και, μολοντί της χρωστάει τρία νοίκια, δεν τον ένοχλεί και τόσο...

Μά τώρα τί να κάνει; Που να βρή χρήματα;... Δεν έχει ούτε να πληρώση το θραυνό του φαγητό στο έστιατόριο... Σε λίγο θά βρή ή πλύστρα του και δεν θά του άφήση τὰ ρούχα του αν δεν την πληρώση...

Κι’ ε’ μñas έχει ακόμα δεκαπέντε... ‘Ως ότου να φτάση ή πρώτη του νέου μηνός και να πάρη το μισθό του ως δημοδιδάσκαλος, πρέπει να περάσουν άλλες δεκαπέντε μέρες...

Τί να κάνει; Τί να κάνει; Το πράγμα έπείγει... ‘Ο Σούμπερτ περιφέρει μ’ άμνηχανία τὰ θέλμματα του γύρω στο δωμάτιό του... ‘Ενα δωμάτιο, μέσα στο οποίο ύπάρχουν μόνο τὰ στοιχειώδη έπιπλα... ‘Ολα τ’ άλλα πράγματα, που το πόλιναν άλλοτε, έχουν πάρει το δρόμο του ένεχυροδανειστήριου... Τίποτε δεν ύπάρχει πειά, εκτός απ’ το κρεβάτι του, το τραπέζι του και δυό-τρεις καρέκλες... Μά να, σέ μια γωνιά, άνάμεσα απ’ το κρεβάτι και τον τοίχο, θρίσκεται άκουμπισμένη μια κιθάρα...

Τὰ θέλμματα του Σούμπερτ σταματούν άξαφνα σ’ αυτή και μια λάμψη περνάει απ’ τὰ μάτια του... Μένει μια στιγμή σκεπτικός κι’ άμέσως κατόπιν σήκώνεται και διευθύνεται προς την κιθάρα...

Τώρα, καθώς είνε όρθιος, μπορούμε να τον δούμε καλύτερα... Είν’ ένας άνδρας μετρίου άναστήματος, με σώμα μάλλον γεμάτο, με κινήσεις μάλλον άργες, που έχουν κάποια χαριτωμένη άδεισιότητα... Στο στοργυλό πρόσωπό του όλα είνε κανονικά... ‘Ελαφρές καστανόμαυρες φαβορίτες το πλαισιώνουν δεξιά κι’ άριστερά, σύμφωνα με τη μόδα της εποχής, και τὸ φωτίζουν δυό μάτια γλυκά, γαλανά, γεμάτα όνειρο και ρεμβασμό. Τὰ μάτια αυτά μοιάζουν πολύ με τὰ μάτια ενός άθώου παιδιού, που δεν ξέρει ακόμα τη ζωή και τις δυστυχίες της.

Κι’ όμως ο Σούμπερτ ξέρει καλά τη ζωή και γνώρισε τις δυστυχίες της... Και δεν ύπάρχει μεγαλύτερη δυστυχία απ’ τὸ να ξέρης πώς είνε...

Αυτή ή κιθάρα τὸ άπόμεινε μονάχα να πού είνε άναγκασμένος τώρα να την πάη κι’ αυτή στον ένεχυροδανειστή, στον αξίωτιμο κ. Πότινγκερ.

‘Ο Σούμπερτ την παίρνει στα χέρια του και την κυττάζει περίλυπα λίγες στιγμές. ‘Επειτα κουνάει άπότομα τὸ κεφάλι του, σάν να θέλη να διώξη μερικές όχληρές σκέψεις, φοράει το καπέλλο του, τὸ ψηλό άνοιχτό γκριζό καπέλλο της εποχής, και κρατώντας την κιθάρα ύπο μάλης, διευθύνεται προς την πόρτα της καμαρούλας του.

Βγαίνει έξω, κατεβαίνει στο δρόμο και με θήμα γοργό άρχίζει να διασχίζει τη συνοικία...

‘Επειτ’ από δέκα λεπτά, θρίσκεται μπρος στο σπίτι του άξιότιμου κ. Πότινγκερ, του ένεχυροδανειστή... ‘Αν δεν ύπηρε με μια σχετική έπιγραφή κρεμασμένη έξω από την πόρτα τὸ σπιτιού αὐτοῦ, κανείς δεν θά φανταζόταν πώς λειτουργούσε εκεί ένεχυροδανειστήριο... Τὸ περιβάλλει τὰ λουλούδια που προβάλλουν απ’ τὰ πεζούλια των παραθύρων, οι κισσοί που τὸ ζώνουν ολόκληρο, τὸ δίνουν μια τόσο γραφική, μια τόσο χαριτωμένη ψυή. ώστε είνε άδύνατον να μαντέψη κανείς ότι εκεί μέσα είχε την έξρα του ο άτεγκτος κ. Πότινγκερ, ο οποίος με τὸ χαιμόγελο στα χείλη, έγδυσε κι’ έγδυσε όλο τον φτωχόκοσμο της Βιέννης...

‘Ο Σούμπερτ προχωρεί προς την πόρτα, περνάει τη θολωτή καμάρα της εισόδου, άνεβαίνει την πέτρινη σκάλα που οδηγεί

‘Ο μουσουργός Σούμπερτ

στο πρώτο πάτωμα, άνοίγει μιά τζαμένια πόρτα και προχωρεί μέσα σ' ένα δωμάτιο...

Στό θάθος αυτού του δωματίου, πίσω από ένα τραπέζι, στό όποιο θρίσκονται τά πιό διαφορετικά πράγματα, κάθεται ό κ. Πόττινγκερ, μέ τό αϊώνιό του χαμόγέλο στό χείλη και μέ τά έπίσης αϊώνια ματογυάλια του, πίσω άπ' τά όποια εξέταζε έ- ρευνητικά τόν έπισκέπτη του...

Τόν αναγνωρίζει άμέσως-τόν έχει δη άλλωστε τόσες φορές!... —Καλημέρα σας, κύριε Σοϋμπερτ!... τού λέει μέ τήν κάπως στριγγή φωνή του. Τί μάς φέρατε πάλι;...

—Καλημέρα σας, κύριε Πόττινγκερ! άπαντά ό νεαρός μου- σικός, κάνοντας μιά έλαφρά υπόκλιση.

Και παίρνοντας άπάνω στό δισό του χέρια τήν κιθάρα, τήν ά- πλώνει πρós τό μέρος τού ένεχυσοδανειστού.

—Σας έφερα αυτό έδώ! προσθέτει.

Ό κ. Πόττινγκερ ρίχνει στό φτωχό μουσικό όργανο μιά πε- ριφρητική ματιά και λέει άμέσως:

—“Α! αυτό είνε μόνο; Περάστε δίπλα στό ταμείο κ' εκεί θα σας κανονίσουν...”

Ό Σοϋμπερτ κάνει μιά δεύτερη υπόκλιση και περνάει στό δι- πλανό δωμάτιο, πού ένα μεγάλο κιγκλίδωμα τό χωρίζει σέ δύο μέρη... Στό κιγκλίδωμα αυτό υπάρχει μιά θυρίδα, πάνω άπ' τήν όποια κρέμεται ή έπιγραφή: «Ταμείον».

Ό νεαρός μουσικός διευθύνεται άφηρημένος πρós τήν θυρίδα αυτή και λέει, χωρίς να σηκώσει καθόλου τό κεφάλι του:

—Δεσποινίς, έκτιμήστε αυτή τήν κιθάρα...

Μιά δροσερή, μελωδική, κρυσταλλένια φωνή άκούγεται άμέσως πίσω άπ' τή θυρίδα:

—Πολύ ευχαρίστω, κύριε!...

Και συγγράφας δύο γέρια λευκά, ώραιά, ά- πλώνονται έξω άπ' τή θυρίδα και παίρνουν τήν κιθάρα, τήν όποια προτείνει ό μουσικός.

Ό Σοϋμπερτ κάνει τίς κινήσεις αυτές μηχανικά. Είνε άφηνισμένος. Τόν ξάφνιασε ή ώ- ραία αυτή φωνή, πού οι τόνοι της άντήχησαν ητ' αυτήτα τόν σάν μουσικές νότες... Πρώτη φο- ρά τίς άκουσε εκείνη τήν ήμέρα... “Η ταμίας τού κ. Πόττινγκερ είχε φωνή ξερή και στεγνή.

Γ' αυτό σκάνει μέ άπορία τά μάτια του πρós τήν θυρίδα... “Α! μά δέν είνε παιδί εκεί ή γιωστή του ταμίας, μιά γεροντοκόρη μέ αντι- παθητικό πρόσωπο...

Τήν έχει άντικαταστήσει μιά νέα κοπέλλα, πού τό πρόσωπό της λάμπει όλόκληρο άπό χά- ρι και νειάδα... “Η νέα εκείνη μοιάζει σάν μι' άντρίνα ήλιου μέσα στό σκοτεινό ένεχυροδανει- στήριο...

Ό Σοϋμπερτ τήν κυττάει θαμπωμένος...

—“Α! δεσποινίς... ψιθυρίζει, σάν να θέλει να δικαιολογηθί για τήν παραχή του. Πρώτη φο- ρά σας θέλω έδώ...

“Εν' άσπηνέιο γέλιο άκούγεται και ή νέα τού άπαντά:

—Είστε λοιπόν ταχτικός πελάτης τού πατέρα μου;...

—“Α! Είστε ή δεσποινίς Πόττινγκερ; ρωτάει ό Σοϋμπερτ.

—Ναι, ή δεσποινίς “Εμμη Πόττινγκερ! άπαντάει γελαστά πάντοτε ή νέα. “Από σήμερα είμαι έγώ ταμίας έδώ, γιατί ή άλλη μας ταμίας παντρεύτηκε!... Τό περιμένετε έσεις ποτέ αυ- τό;... Και όμως παντρεύτηκε, παρ' όλα τά πενήντα της χρό- νια... Πήρε τόν κηπουρό μας, και, μέ τίς οικονομίες τους, πή- γαν να έγκατασταθούν στό Λύντς... Λοιπόν, κύριε Σοϋμπερτ, θέλετε ν' άφήσετε ένεχυρο αυτή τήν κιθάρα;... “Ας δοϋμε τί πρέπει να σας δώσουμε...

Και παίρνοντας ένα θιόλιό πού ήταν μπροστά της, γυρίζει τά φύλλα του και διαβάει:

«Κοινά μουσικά όργανα... ό γ ό δ ν τ α π φ έ ν ν ι γ κ.»

Μά ό Σοϋμπερτ δέν προσέχει σ' αυτό, ούτε και τήν άκούει... Τά μάτια του δέν χορταίνουν ά να θαυμάζουν τήν όμορφιά και τή χάρι της νέας.

“Η “Εμμη παίρνει ένα δελτίο άπό μπροστά της και ρωτάει:

—Τ' όνομά σας, κύριε;...

—Φράντζ Σοϋμπερτ.

—Τό έπάγγελμά σας;

—Δημοδιδάσκαλος και μουσικοσυνθέτης...

“Η νέα τά γράφει δλ' αυτά στό δελτίο, ρίχνει μιά τσαχπίνι- κη ματιά στόν Σοϋμπερτ και τού λέει:

—Θ' αφήσετε λοιπόν τήν κιθάρα σας ένεχυρο άντι όγδόντα πφένινγκ; “Ετσι γράφει τό τιμολόγιό μας... “Υπογράψετε αυτό τό δελτίο...

Ό Σοϋμπερτ παίρνει τό δελτίο κ' ενώ τό όπογράφει, ψιθυ- ρίζει άσυναίσθητα:

—Κρίμα!... “Ογδόντα πφένινγκ μόνο!... Δέν μου φτάνουν οϋ- τε για τά φα... τό θράδυ... Κ' έγώ πού λογάριάζα να πληρώσω και τήν πλύστρα μου...

Και σκύβει μέ μελαγχολία τό κεφάλι του...

“Η “Εμμη τόν κυττάζει τώρα μέ κάποια συμπόνια. Μιά έλα- φρά συγκίνησις ζωγραφίζεται στό ώραιά της μάτια και ρίχνει

μιά φευγαλέα ματιά πρós τήν πόρτα τού γραφείου τού πατέρα της. “Αποφασιστικά τότε παίρνει πάλι τό δελτίο τού ένεχύρου και μπρός στό όγδόντα πφένινγκ προσθέτει και μιά μονάδα, μεταβάλλοντας έτσι τό ποσόν τού ένεχύρου σέ μιά κορώννα και όγδόντα πφένινγκ, όπερδιπλασιάζοντας τό δηλαδή.

Ό Σοϋμπερτ είνε τόσο θυβισμένος στη μελαγχολία του, ώ- στε παρακολουθεί μηχανικά όλες τίς κινήσεις, χωρίς όμως και ν' άντιλαμβάνεται τί κάνει.

Γρήγορα-γρήγορα, ή νέα τού μετράει τό ποσόν πού δικαιού- ται να λάβη, κ' ό νεαρός μουσικός τό παίρνει και τό ρίχνει μέσα στό καπέλλο του, χωρίς καν να τό μετρήσ...

Είνε τόσο μελαγχολικός, τόσο πικραμένος... “Ογδόντα πφέν- νινγκ τί να κάνουν;

Ρίχνει μιά τελευταία ματιά στη νέα και της λέει:

—Χαίρετε, δεσποινίς... Είμαι εύτυχης πού σας γνώρισα...

—Κ' έγώ τό ίδιο, κύριε Σοϋμπερτ... Καλημέρα σας...

Και ό Σοϋμπερτ θγαίνει έξω... Κατεβαίνει κάτω και σέ λί- γο θρίσκει πάλι στό δρόμο...

Τότε μόνο συνέχεται κάπως και ρίχνει μιά ματιά στό χρή- ματα πού έχει μέσα στό καπέλλο του... Τού φαίνονται όμως πολ- λά... Δέν είνε δυνατόν τόσα νομίσματα να είνε όγδόντα πφέν- νινγκ μόνο... Γεμάτος περιέργεια, ό Σοϋμπερτ, άρχισε να τά μετρά... και σέ λίγο θλέπει πόσα πραγματικά είνε... Μιά κο- ρώννα κ' όγδόντα πφένινγκ!...

Μά δέν είνε δυνατόν... Κάποιο λάθος θα έχη κάνει ή κόπη τού ένεχυροδανειστού... Τίμος καθώς είνε, δέν διστάζει ούτε στιγμή... Γρήγορα-γρήγορα, περ- νάει πάλι τήν σκοτεινή καμάρα και άρχίζει ν' άνεβαίνει τή σκάλα...

Μά να κ' ή δεσποινίς “Εμμη πού κατεβαί- νει τήν ίδια σκάλα μ' ένα ποτιστήρι στό χέ- ρι... Πηγαίνει στό περιβόλι τού σπιτιού της να ποτίσ τ' άγαπημένα της λουλούδια...

Στή μέση της σκάλας, οι δύο νέοι διασταυ- ρώνονται.

—Δεσποινίς, λέει ό Σοϋμπερτ, κάνετε λά-θος!... Μου δώσατε μιά κορώννα περισσότε- ρε...

“Η “Εμμη ρίχνει μιά ματιά πρós τ' άπάνω άπό φόβο, μήπως τή θλέπει ό πατέρας της, και, έξοπώντας σέ δυνατό γέλιο, τού άπαν- τά:

—“Οχι, κύριε Σοϋμπερτ, δέν έκανα λάθος... Σας έδωσα μιά κορώννα κ' όγδόντα πφέν- νινγκ...

—Μά έσεις μου είπατε ότι τό τιμολόγιό τού πατέρα σας διατιμά τίς κιθάρες για όγδόντα μόνο πφένινγκ...

“Η νέα τόν κυττάζει μέσ' στό μάτια μέ μιά έκφραστική γλυκύτητα, άπλώνει πρós αυτόν τό χέρι της και τού άπαντά:

—Τήν κιθάρα σας τή διατίμησα σύμφωνα μέ τό δικό μου τιμολόγιο...

Ό Σοϋμπερτ, συγκινημένος, παίρνει τό χέρι της και τό φέρ- νει στό χείλη του.

—Ευχαριστώ, δεσποινίς, της λέει...

Και σάν να γνωρίζονται άπό καιρό, κατεβαίνουν μαζί τή σκάλα...

“Η “Εμμη τώρα παρασύρει μαζί της τό νεαρό συνθέτη στόν κήπο... Περνούν μέσ' άπ' τά λουλούδια, άπ' τά μικρά δέντρα, και τό άρωμά τους τους φέρνει μιά γλυκειά μέθη... Είνε πια- σμένοι άπ' τά χέρια και φλυαρούν...

Ό Σοϋμπερτ τής μιλάει για τίς μακρές του δυστυχίες, για τίς στενοχώριες του, για τά όνειρά του και τίς φιλοδοξίες του...

“Η “Εμμη τόν όκούει μέ συμπόνια, σάν μιά γλυκειά άδελφή...

Είνε κιόλας φίλοι... Φτάνουν έτσι ως ένα κιόσκι πού θρίσκε- ται στην άλλη άκρη τού κήπου, πρós τό δρόμο, σκεπασμένο μέ κισσούς... Εκεί σταματούν και συνεχίζουν τήν τόσο χαρι- ταμένη φλυαρία τους...

“Εξαφνα φτάνει άς αυτούς άπ' έξω ή γλυκειά μελωδία ένός τραγουδιού... “Αμεσως ό Σοϋμπερτ τινάζεται άφηνισμένος, συγκινημένος... “Η “Εμμη παραμερίζει μερικά φυλλάδια για να δη ποιό τραγουδούν...

“Εξά, στις διημισίες πλατείες, μερικές νέες γυναίκες πού έ- πλεναν εκεί τά ρούχα τους, τραγουδούσαν...

Μά τό τραγούδι τους ήταν τόσο γλυκό, τόσο ώραίο, τόσο μελωδικό...

“Η “Εμμη τίς κυττάζει για μιά στιγμή κ' έπειτα γυρίζει πρós τό νέο της φίλο...

Βλέπει τά ώραιά, τά όνειροπόλα του μάτια δακρυσμένα...

Τί έχει λοιπόν... Τί τού συμβαίνει;... Ξαφνιασμένη τόν ρω- τάει σχετικώς και τότε εκείνος της άπαντά:

—“Ακούσατε τό τραγούδι αυτό... Σας άρέσει;...

! —“Ω! πολύ!... τού λέει ή “Εμμη. Κ' έγώ τό τραγουδάω άπό τό πρσί ως τό θράδυ... Τό τραγουδάει άλλωστε όλόκληρη ή Βιέννη...

(Ακολουθεί)

